

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 7 lutego 2019 r. — TV Play Baltic AS/Lietuvos radijo ir televizijos komisija

(Sprawa C-87/19)

(2019/C 155/32)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TV Play Baltic AS

Druga strona postępowania: Lietuvos radijo ir televizijos komisija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 lit. m) dyrektywy 2002/21/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) należy interpretować w ten sposób, że „udostępnianie sieci łączności elektronicznej” nie obejmuje działalności polegającej na retransmisji programów telewizyjnych w sieciach satelitarnych należących do osób trzecich, takiej jak działalność prowadzona przez skarżącą?
- 2) Czy art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej), w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/136/WE ⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie nałożeniu przez państwo członkowskie obowiązku upowszechniania „must carry” (w zakresie nadawania kanału telewizyjnego w sieciach satelitarnych należących do osób trzecich i zapewniania użytkownikom końcowym dostępu do takiego programu) na podmioty gospodarcze takie jak skarżąca, które: (1) nadają w sieciach satelitarnych należących do osób trzecich kanał telewizyjny chroniony za pomocą systemu dostępu warunkowego i w tym celu odbierają sygnały programów (kanałów) telewizyjnych nadawanych w danej chwili, przetwarzają je, kodują i przekazują na sztucznego satelitę Ziemi, skąd są one w sposób nieprzerwany przekazywane z powrotem na Ziemię, oraz (2) oferują klientom pakiety kanałów telewizyjnych i w tym celu zapewniają dostęp do owych chronionych programów telewizyjnych (lub ich części) z wykorzystaniem urządzeń dostępu warunkowego w zamian za wynagrodzenie?
- 3) Czy art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/136, należy interpretować w ten sposób, że — do celów stosowania tego przepisu — nie uważa się, iż znacząca liczba użytkowników końcowych korzysta z sieci łączności elektronicznej (w niniejszej sprawie jest to nadawcza sieć satelitarna) jako swojego głównego źródła (sposobu) odbierania audycji telewizyjnych, jeżeli owe sieci są wykorzystywane jako takie główne źródło (taki główny sposób) jedynie przez około 6 % wszystkich użytkowników końcowych (w niniejszej sprawie są to gospodarstwa domowe)?
- 4) Czy przy dokonywaniu oceny zasadności stosowania art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/136, należy brać pod uwagę użytkowników Internetu, którzy mogą nieodpłatnie oglądać przedmiotowe programy telewizyjne (lub ich część) w bezpośredniej transmisji w Internecie?

- 5) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie nakładaniu przez państwa członkowskie na przedsiębiorców takich jak skarżąca bezwzględnego obowiązku nieodpłatnej retransmisji kanału telewizyjnego w sieciach łączności elektronicznej, jeżeli nadawca, na korzyść którego ustanowiono ów obowiązek, jest w pełni zdolny do nadawania tych kanałów telewizyjnych samodzielnie, w tej samej sieci i z wykorzystaniem własnych środków?
- 6) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie nakładaniu przez państwa członkowskie na przedsiębiorców takich jak skarżąca bezwzględnego obowiązku nieodpłatnej retransmisji kanału telewizyjnego w sieciach łączności elektronicznej, gdyby zakresem owego obowiązku objętych było jedynie około 6 % wszystkich gospodarstw domowych, które to gospodarstwa domowe mają możliwość oglądania takiego kanału telewizyjnego z wykorzystaniem nadawczej sieci naziemnej lub Internetu?

(¹) Dz.U. 2002, L 108, s. 33.

(²) Dz.U. 2002, L 108, s. 51.

(³) Dz.U. 2009, L 337, s. 11.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 27 listopada 2018 r. w sprawie T-315/17, Hebberecht/ESDZ, wniesione w dniu 6 lutego 2019 r. przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych

(Sprawa C-93/19 P)

(2019/C 155/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt, R. Spac, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Chantal Hebberecht

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 listopada 2018 r. w sprawie T-315/17.
- Oddalenie początkowej skargi jako bezzasadnej.
- Obciążenie kosztami drugiej strony postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem ESDZ Sąd naruszył prawo, opierając swój wyrok na naruszeniu art. 1d ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników i uznając, że przepis ten zawiera zasadę mającą bezpośrednie zastosowanie do decyzji indywidualnych wydawanych przez instytucje na podstawie regulaminu pracowniczego (pkt 93 i 94 zaskarżonego wyroku).

Ponadto, nawet przy założeniu, że art. 1d ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników nakłada mający bezpośrednie zastosowanie obowiązek, przepis ten nie miał zastosowania w rozpatrywanym przypadku z uwagi na charakter spornej decyzji, która dotyczyła wyłącznie skarżącej jako szefa delegatury i nie podlegała zastosowaniu zasady równości płci.
